

Ieremia 19:14-20:6 – Închiderea lui Ieremia, anunțarea judecății asupra lui Pașhur

19:14 confirmă faptul că Ieremia a rostit profeția din cap.19 la Tofet, loc diferit de cel al Ierusalimului. El se întoarce la Ierusalim și anunță pedeapsa Domnului peste Ierusalim și peste toate cetățile ce țin de ea. Se pare că se continuă tema RELĂȚIILOR, LEGĂTURILOR pe linia judecății. Judecata vine prin Tofet peste Ierusalim și prin Ierusalim peste Tofet pentru că este o legătură bolnavă între două centre ale răului. Judecata iată că va veni nu doar peste Ierusalim, ci și peste cetățile care țin de Ierusalim. Aceste cetăți nu s-au delimitat de răul de la Ierusalim. S-au lăsat influențate de Ierusalim și apoi au amplificat ele însele răul din Ierusalim. Pedeapsa care va veni peste Ierusalim va veni și peste acestea. O relație are un efect sinergic, de multiplicare. Dacă un om rău dezvoltă o relație cu alt om rău, nu doar că amândoi devin mai răi, dar relația generează un RĂU mai mare. Acest rău mai mare nu reprezintă suma răutății celor doi, ci cunoaște o dimensiune mai mare decât suma răutății celor doi. Dacă un om cu două păcate se unește cu un om cu cinci păcate, nu se vor genera 7 păcate, ci 70! Acesta este efectul sinergic al păcatului în relații. Dar dacă lucrurile funcționează astfel cu privire la înmulțirea RĂULUI, cu atât mai mult lucrurile vor funcționa mai mult pentru înmulțirea BINELUI. Acest principiu este enunțat cu claritate în Romani 5: dacă neascultarea unui om a adus blestemul peste întreaga lume, CU MULT MAI MULT ascultarea unui singur om va aduce binecuvântarea peste întreaga lume,. Din pricină că Domnul este un Domn al vieții, îndurării și binecuvântării, legea binecuvântării este MULT mai PUTERNICĂ decât cea a blestemului. Îndurarea se duce până la al miilea neam, iar pedeapsa până la al patrulea neam. Matematic vorbind, legea binecuvântării este măcar de 250 de ori mai puternică decât cea a blestemului! Dacă, de exemplu, o căsătorie malefică distruge un regat, o căsătorie dumnezeiască poate binecuvânta 250 de regate! Dacă un om cu 2 fapte bune se unește cu un om cu 5 fapte bune, se vor genera $70 \times 250 = 17.500$ lucruri bune!!! Adam este un vas al slavei și al binecuvântării. Eva la fel. Dar doar **ÎMPREUNĂ** vor reflecta chipul Creatorului și vor umple de slavă întreg pământul.

În anunțarea pedepsei asupra lui Pașhur se insistă tot pe dimensiunea relațională:

- Te voi face de groază pe tine și pe toți prietenii tăi; ei vor cădea uciși de sabie...și ochii tăi vor vedea lucrul acesta.
- Tu și toți cei din casa ta veți merge în Babilon...
- Acolo vei muri și acolo vei fi îngropat, tu și toți prietenii tăi cărora le-ai proorocit minciuni.

Pedeapsa vine nu doar peste Pașhur, ci peste el și peste casa lui, peste el și peste toți prietenii lui. El devine o sursă de blestem pentru TOȚI cei care rămân în relație cu el, care NU se delimitează de el. Dacă cineva batjocorește pe Unsul Domnului, cade sub judecata Domnului. Și când îl va lovi, va lovi și peste cei din jurul lui. De aceea, singura șansă de scăpare pentru aceștia este să fugă din casa lui Pașhur, să **NU** mai fie prieten cu el. Trebuie deci să rupem prietenia și să ne delimităm de oricine batjocorește, pălmuește, râde de Unsul Domnului. Observăm o paralelă **între pedeapsa** care vine peste Pașhur și peste TOȚI prietenii lui, și pedeapsa care vine peste Ierusalim și peste TOATE cetățile din jurul Ierusalimului (adică peste TOT Iuda). Pașhur proorocește minciuni. Prietenii lui se lasă amăgiți. Iubesc aceste minciuni. Prin aceasta sporesc încrederea lui Pașhur în proorociile lui și el proorocește și mai multe minciuni și prietenii lui sunt și mai amăgiți și tot așa. Vina este și a lui Pașhur dar și a lor. Pedeapsa va veni peste toți. Pașhur e vinovat față de prietenii lui. Prietenii lui sunt vinovați față de Pașhur. Exact la fel este în relația dintre Ierusalim și cetățile din jur. Dar legitatea aceasta poate funcționa și în contextul proorocului adevărat. Pașhur era un prooroc mincinos, dar Ieremia este unul adevărat. Ce ar fi trebuit să facă prietenii lui Ieremia? Să recunoască cuvintele Domnului, să le confirme și să-l sprijine în actul prorociei. Și dacă Ieremia ar fi proorocit cu mai multă îndrăzneală, oare ei ar fi primit mai mult din adevărurile Domnului? În fața proorocului pare că nu poți rămâne neutru. Ori îl încurajezi, ori îl descurajezi în proorociile lui. Dar **VAI** de cel care încurajează un prooroc mincinos, și de două ori **VAI** de cel care descurajează un prooroc trimis de Domnul. Dumnezeu este foarte supărat pe Pașhur și anunță FERM judecata Sa asupra acestuia. Pașhur (*Noroc din toate părțile*), va deveni Magor-Misabib (*Spaimă din toate părțile*). Deci acest pasaj pare a fi o continuare a primei părți a cap.19 insistând pe efectul sinergic generat de relațiile dintre cei răi.

Putem vedea în acest pasaj și o nouă fereastră către inima Domnului. Inima Domnului bate într-un fel față de Israel, într-un alt fel față de fiecare popor în parte. Inima Domnului bate într-un fel față de Ierusalim și într-un alt fel față de fiecare cetate din Iuda. Inima Domnului bate într-un fel față de Ieremia, într-un alt fel față de Pașhur și într-un anumit fel față de prietenii acestuia. Ritmul inimii Domnului este în continuă mișcare, într-o continuă dinamică față de fiecare om, comunitate, popor și context în parte. Dar cum s-ar putea Ieremia sincroniza cu inima Domnului care înglobează miliarde de ritmuri diferite față de fiecare om, popor și situație în parte? În cele din urmă, inima lui Ieremia are un singur ritm, o singură bătaie. Domnul poate relaționa și privi SIMULTAN către toate popoarele lumii. Ieremia poate privi într-un moment dat doar către o singură REALITATE.

De asemenea, în călătoria din inima Domnului am găsit deopotrivă glasul îndurării și glasul judecății, durerea soțului înșelat și bucuria Celui ce va birui, frământarea Celui care nădăjduiește întoarcerea păcătosului și pacea Celui care știe dinainte tot ce se va întâmpla...Dar toate acestea sunt realități VII din inima Domnului, care sunt active simultan și se echilibrează simultan. Inima lui Ieremia este un mănunchi de carne...Cum ar putea ea oglinzi inima

Domnului? De asemenea, am observat că uneori Domnul descoperă slujitorului Lui doar o parte din inima Sa și așteaptă ca acesta să-și aducă aminte de celelalte fațete ale inimii Domnului și să acționeze după ANSAMBLUL inimii Domnului și nu doar după fațeta făcută mai vizibilă în acea situație. Exemplul celebru este cel al lui Moise. Domnul îi arată Mânia Sa față de popor, dar Moise trebuie să așeze această Mânie manifestată în ansamblul Îndurării tăcute și mai puțin vizibile în acel moment. Moise ia testul pentru că se lasă condus de glasul tăcut al îndurării mijlocind pentru popor. Deci marea întrebare este: care sunt așteptările Domnului de la inima lui Ieremia? Ce înseamnă ca Ieremia să-și sincronizeze inima de carne cu bătăile complexe ale inimii unui Dumnezeu nemărginit?

Ne aducem aminte de Evanghelia după Matei și privim la Isus. Isus REACȚIONA față de aproapele lui, față de situațiile concrete pe care Domnul le aducea în viața lui. Se bucură când vin copiii la El, se miră de credința femeii caananite, plânge pentru cetate, se mânie pe cei din Templu. Cu alte cuvinte, omul pare a fi chemat să oglindească inima Domnului, să se sincronizeze cu ritmul acestuia PUNCTUAL față de situațiile și oamenii cu care se intersectează. Plângi cu cel care plânge, bucură-te cu cel care se bucură. În ziua fericirii, fii fericit, iar în ziua nenorocirii, adu-ți aminte că Domnul a făcut-o și pe aceasta. Toate stările sufletești au vremea lor. Fiecare lucru este făcut frumos la vremea lui. Vor fi situații când inima se va identifica mai mult cu durerea din inima Domnului, situații când se va identifica mai mult cu bucuria Domnului, altele în care se va identifica mai mult cu pacea Sa, altele cu zbaterea inimii Sale...Dumnezeu nu ne cere să fim nici ROBOȚI dar nici Dumnezeu. Noi privim de departe ANSAMBLUL inimii Domnului. Acest Ansamblu general ne oferă un cadru de echilibru și o dominantă a bătăilor inimii noastre. În acest CADRU, vom alterna în funcție de situație: bucuria, tristețea, plânsul, râsul - toate vor fi frumoase la vremea lor. Atenția noastră va fi să ne sincronizăm cu ce este în inima Domnului față de acea SITUAȚIE. Dar față de una și aceeași SITUAȚIE Domnul SIMTE mai multe. Totuși are o dominantă. Și noi, față de aceeași situație, simțim mai multe. De aici izvorăște de fapt echilibrul emoțional. Totuși vom avea o dominantă. Fie ca aceasta să fie una cu dominanta din inima Creatorului. Ce simte el față de aproapele nostru, față de această situație? Ce anume din ce simte El suntem chemați să simțim și noi? Pământul e chemat să oglindească cerul. O, dar ce complicat este! Doar prin cunoașterea Domnului și doar prin Duhul Sfânt putem oglindi câte ceva din Cer. Atât e tot ce putem face.

Isus se află în bătăliile Domnului. Mai mult, El se află în bătăliile Domnului în care este chemat de El. Și mai mult, El se află implicat direct DOAR în bătăliile Domnului în care este chemat. El este trimis DOAR la oile risipite ale lui Israel. Bătălia din Israel are impact asupra tuturor popoarelor pământului. El știe acest lucru. Dar Își focalizează simțirile și acțiunile doar în bătălia în care este chemat. El nu petrece nopți în rugăciune pentru noroadele din ostroavele îndepărtate ale mării. El petrece nopți în rugăciune pentru Israel. Și lucrarea Sa are trei dimensiuni:

- Ucenicii Săi - unde Își focalizează CONSTANT simțirile, acțiunile, rugăciunile.
- Cei din popor - cu care se întâlnea zilnic, unde Își focalizează slujirea CONTEXTUAL, când se intersecta cu ei.
- Poporul ca ÎNTREG - la care se gândea cred zilnic.

În aceste bătălii, El Se sincronizează în mod desăvârșit cu inima Domnului.

În ce privește creștinul nou-testamentar, el trebuie să caute sincronizarea cu Cerul în bătăliile în care este chemat. Nu te poți sincroniza SIMULTAN cu toate bătăliile Domnului de sub soare. În fiecare zi sunt biruințe și înfrângeri, oameni care se întorc la Domnul, oameni care cad de la credință...E bine să știm acest CADRU general pentru echilibru. Însă DOMINANTA trăirii noastre trebuie dată de sincronizarea cu ceea ce se ÎNTÂMPLĂ în bătălia în care suntem azi, în care suntem noi chemați azi. Și pentru un credincios nou-testamentar, cadrul fundamental al bătăliei sale este în primul rând Biserica locală unde el este mădular. Și aici sunt suficiente bătălii pentru a-i răpi toate gândurile și simțirile. Ce este în afara acestui cadru trebuie lăsat în mâna Domnului. De asemenea, trebuie să știe că poate influența pozitiv tot ce este în afara acestui cadru, fiind credincios în bătăliile încredințate lui. Astfel, el este chemat într-un fel să UITE TOT ce este în afara bătăliilor lui, dar să facă acest lucru nu din ignoranță sau indiferență, ci din dragoste față de acest TOT. ***Binecuvintezi marginile pământului dacă le uiți pentru a putea fi 100% focalizat și credincios lucrului încredințat ție.*** Isus binecuvintează Neamurile nemergând către acestea, ci rămânând credincios bătăliilor în care a fost chemat de Tatăl.

Pavel este modelul nostru, dar să nu uităm că sunt deosebiri majore între noi și Pavel. Lui și nu nouă i s-a încredințat Evanghelia să o ducă Neamurilor. El a avut o chemare specială pentru o lucrare transculturală, plantând multiple Biserici și slujindu-le. El a avut un CÂMP MARE de misiune. Dar și el a respectat LIMITELE câmpului trasat de Domnul. Nu a intrat în lucrarea altuia, a urmărit să vestească Evanghelia unde nu fusese vestită și a urmărit diaspora evreiască, lăsând ostroavele îndepărtate ale mării în mâna Domnului. Prin epistolele sale, el le-a adresat credincioșilor lucrul acesta: de a rămâne în primul rând credincioși în bătăliile locale: Biserica locală, cei necredincioși cu care îi intersectează Domnul. Fără o chemare specială ca a lui Pavel, aici e câmpul de luptă al oricărui credincios. Și Domnul ține mult la respectarea granițelor trasate de El. Fenomenul globalizării ne conectează mai mult și mai repede ca niciodată la mersul întregii lumi, la mersul popoarelor, al Bisericii Universale. Este util, dar în același timp derutant și ispititor. Ispita este mereu aceea de a ne părăsi LOCUL trasat de Domnul în slujire.

Ne aducem aminte de simțămintele în epistolele pauline și mai ales în epistolă către Filipeni. Dominanta trăirii creștine cerute de Domnul este aceea a bucuriei, a păcii, a biruinței, a mulțumirii. Întristarea nu este exclusă. Pavel plânge cu cei ce plâng, simte o întristare necurmată față de rudele sale trupești necredincioase și se bucură că Domnul a avut milă de el și nu i-a adus, prin moartea lui Epafrodit, întristare peste întristare. Dar creștinul nu e un întristat, ci mereu

vesel. Roada Duhului e bucuria, pacea...nu întristarea. E loc pentru întristare, e normală și chiar obligatorie în anumite situații. Dar dominanta este bucuria, veselia...Domnul e obosit de păcatele pământului, dar e Puternic și își duce bine singur povara. El vrea să știm de oboseala Sa pe de parte și să-i fim o înviorare prin BUCURIA noastră. Și avem atâtea motive în primul rând pentru bucurie. „Bucurați-vă neîncetat și întristați-vă când este cazul” - ar părea să fie îndemnul Epistolei către Filipeni. Măcar că sunt mereu motive temeinice să ne întristăm, Domnul vrea să ne focalizăm pe cele care ne motivează la bucurie și vrea să fim bucuroși să celebrăm victoria în Hristos Isus. El a biruit DEJA! Avem toate motivele să fim bucuroși! Nu e nimic greșit dacă dominanta vieții noastre este bucuria. E după voia Domnului. Domnul vrea să ne bucurăm și în necazurile noastre. Să ne bucurăm de El, împreună cu El și de dragul Lui. Duhul Sfânt se simte bine în noi atunci când ființa noastră tresare de bucurie. Este loc într-un colț și pentru o întristare necurmată...este loc și pentru vremea plânsului...Dar dominanta vieții creștinului trebuie să fie BUCURIA! **Bucurați-vă! Iarăși zic Bucurați-vă!**

În acest pasaj se pomenește pentru prima dată în cartea Ieremia de împăratul Babilonului. Până acum, era vorba de o putere de la miază-noapte. Putea fi Asiria. Putea fi Persia etc. Dar acum ni se precizează că este împăratul Babilonului. Dacă ne aflăm tot în timpul lui Iosia, marea putere era tot Asiria, dar Babilonul deja se răsculase și devenise independent. De ce nu dezvăluie Ieremia de la început identitatea Nimicitorului Neamurilor? De ce tocmai acum, în acest context? În cele din urmă, Isaia anunțase de multă vreme că Iuda avea să fie dus în robia babiloniană. Nu știu însă cât de mare acces aveau contemporanii lui Ieremia la scrierile lui Isaia. Iată că aceștia și cartea Legii o pierduseră. Cu atât mai mult scrierile lui Isaia. Pentru ei deci, are sens ca identitatea Nimicitorului Neamurilor să fie în primă fază ascunsă. Iosia va afla această identitate. Și poate de aceea se luptă împotriva Faraonului Neco care se ducea să lupte împotriva Asiriei, tocmai pentru a opri ascensiunea Împăratului Babilonului. Există mulți factori, multe variabile. Domnul descoperă identitatea Nimicitorului Neamurilor la VREMEA POTRIVITĂ. El îi descoperă această identitate lui Ieremia de-abia după ce acesta începe să se sincronizeze cu inima Domnului, de-abia după ce acesta nu mai mijlocește și acceptă direcția spre judecată a planului divin. Căci inima lui Ieremia trebuia să fie pregătită pentru această veste. Este una să vorbești generic despre Nimicitorul Neamurilor. Este alta să-l identifici pe scena istoriei. Ieremia trebuie adus mai întâi în punctul de a accepta lucrarea Nimicitorului Neamurilor și de a NU se opune ei. Apoi i se descoperă identitatea lui. Căci dacă el era gata să se lupte cu Dumnezeu Însuși pentru a opri judecata istorică, oare ce atitudine ar fi avut față de ascensiunea Nimicitorului Neamurilor? Când Domnul îi descoperă identitatea Nimicitorului Neamurilor, împăratul Babilonului era o mică putere. Marea Putere era Asiria. Și Persia reprezenta o potențială amenințare. Egiptul reprezenta și el puterea din Sud care dădea bătaie de cap Asiriei. Ce vreau să spun este că erau pe scena istoriei PUTERI mult mai mari decât cea a Babilonului. Babilonul devenea și el o putere, dar mult mai mică. Cândva în trecut, pe vremea lui Hamurabi, fusese și el o mare putere. Babilonul era în primul rând o putere economică. El a fost dus în ruine și chiar nimic de mai

multe ori. Dar mereu a renăscut din cenușă ca pasărea Pheonix. Și mereu a renăscut în primul rând ca o putere economică. Și el a fost un spin pentru puterea asiriană prin revoltele sale. Dar Egiptul era mai la Sud și avea și o armată puternică. Babilonul strălucea în primul rând prin economia sa. Dar iată că lui Ieremia i se descoperea că această putere economică de temut avea să devină o mare putere militară, avea să devină Nimicitorul Neamurilor supunând atât Asiria cât și Egiptul! Această descriere a Babilonului creează asemănări cu Germania de azi. Germania renaște mereu din cenușă și se lansează ca putere economică, devenind apoi și putere militară. Chiar și azi vedem renașterea ei pe linie economică. Desigur sunt asemănări, speculații, dar ele sunt binevenite pentru a înțelege cum suna profeția lui Ieremia pe vremea lui. Este ca și cum în timpul Războiului Rece, când Germania se afla între influența Americii și influența Rusiei, cineva profetește că Germania va deveni stăpâna lumii. Sună ciudat. Dacă privim la trecutul ei și la surpriza făcută prin cele două războaie mondiale, profeția nu ar mai suna atât de ciudat. Sunt desigur, speculații, dar ele ne ajută să empatizăm cu contemporanii lui Ieremia atunci când el a dezvăluit identitatea Nimicitorului Neamurilor.

Un alt aspect interesant în acest pasaj este RĂUL care i se face lui Ieremia. Iată că este lovit. Iată că este aruncat în temnița cu butuci o zi. Cum rămâne cu promisiunile divine? Cum rămâne cu protecția divină? E adevărat că vrăjmașii nu reușesc să-l omoare și nici să-l intimideze, să-l facă să tacă. Dar îi provoacă suferință FIZICĂ. Domnul i-a promis că-l va izbăvi. Dar nu i-a promis că vrăjmașii nu se vor atinge deloc de el. Vrăjmașilor li se îngăduie să-i facă rău lui Ieremia, dar în limite clar trasate de Domnul. Ieremia își va păstra până la final atât integritatea fizică, cât și cea sufletească. A doua zi, Ieremia este eliberat. Domnul nu intervine cu MINUNI vizibile în viața lui, ci lucrează discret, din umbră, dovedindu-se stăpân peste gândurile din mintea celor ce dețineau oficial puterea în țară. De remarcat că Ieremia nu este deloc intimidat de gestul lui Pașhur. În cele din urmă primul lucru pe care îl face lui Ieremia când iese din temniță este să-i vestească chiar lui Pașhur judecata. El nu spune: *să nu mai spun nimic, căci mă eliberează. Să nu-l provoc din nou!* Dimpotrivă, Ieremia rostește fără teamă mesajul venit din partea Domnului pentru Pașhur. El nu încearcă să se pună bine cu Pașhur, mai ales că tot el era cel care-l elibera. Nicidecum! Ieremia se teme doar de Domnul, El știe că destinul său nu este în mâna lui Pașhur, ci în mâna Domnului. Nu rostește un mesaj venit de la el lui Pașhur. Cu alte cuvinte, nu-l provoacă de dragul de a-l provoca. Dar pentru că a primit un mesaj din partea Domnului pentru Pașhur, Ieremia nu ezită să i-l transmită chiar în clipele când Pașhur îl elibera din temniță. Pasajul nu ne spune care a fost apoi reacția lui Pașhur. Dar ne putem închipui că Ieremia nu a primit de la Pașhur mulțumiri și buchete de flori. Probabil că nu l-a mai băgat în temniță, dar desigur a primit noi ocări și amenințări din partea lui Pașhur. Căci următoarele versete din Ieremia cap.20 ne îndreaptă atenția tocmai către suferința lui Ieremia izvorâtă din reacția poporului față de el. Astfel **19:14-20:6** dezvoltă anumite teme ale capitolului 19a, dar și pregătește a doua parte din cap.20.

20:7-13 – Ieremia își acceptă destinul profetic

Acest pasaj trebuie să aibă o semnificație aparte. Căci cu acest pasaj se încheie prima secțiune a cărții. Din capitolul 21 începe o nouă secțiune a cărții. Primele 20 de capitole au ca temă principală formarea lui Ieremia, aducerea tânărului profet pe aceeași lungime de undă cu inima Domnului. De aceea, aceste capitole sunt pline de mijlocirile și zbaterele lui Ieremia. Odată cu cap.21, aceste frământări sunt menționate din ce în ce mai rar, chiar aproape deloc. Am observat procesul prin care Domnul a curățit inima lui Ieremia și cum îl ajută să accepte DESTINUL care i-a fost orânduit de Dumnezeu. Ieremia nu și-a dorit să fie prooroc al neamurilor și nici să prindă această perioadă specială din istorie când Domnul NU mai primește mijlociri pentru poporul Său. Ieremia avea și el vise de căsătorie, de fericire, de prosperitate. Dar visele sale se puteau împlini doar dacă poporul în care s-a născut era ferit de o pedeapsă istorică violentă. Dar iată că totul pare să fie EXACT INVERS față de planurile și visele lui Ieremia. Și începe o luptă aprigă între eul idolatru al lui Ieremia și chemarea divină. Tocmai neacceptarea destinului mărește zbaterea și suferința profetului. Ieremia renunță rând pe rând la idoli, la visele lui. Renunță la mijlocire, renunță la căsătorie și viață socială, întrezărește funcția sa de prooroc al neamurilor, acceptă să fie CIUDATUL lui Israel care anunță necazul când toți preoții și proorocii anunță pacea. Pasajul de față pare un fel de CAPITULARE din partea lui Ieremia. El renunță la visele pământești, la rudele apropiate, la mijlocire. Dar el trebuie să și accepte o VIAȚĂ de amenințări și greutate. Episodul cu Pașhur îi confirmă lui Ieremia că nu urmează doar o viață fără vise împlinite, ci una agitată și plină de război. Este una să renunți la toate visele tale, dar să fii apoi lăsat în pace. Dar este cu totul altceva să renunți la toate visele tale și să primești în schimb un război permanent, o hăituială nedreaptă zi și noapte din partea poporului. Și Ieremia merge pe mâna lui Dumnezeu până la capăt. Își acceptă destinul. Renunță la tot ce are, dar RĂMÂNE în mijlocul poporului Domnului ca vestitor al unui mesaj batjocorit și urât de popor. În versetele **7b-10** Ieremia își varsă inima înaintea Domnului descriind greutatea slujbei:

7b. **În fiecare zi** sunt o pricină de răs, **toată lumea** își bate joc de mine.

8. Căci, **ori de câte ori vorbesc**, trebuie să strig: „Sîlnicie și apăsare!”, așa încât cuvântul Domnului îmi aduce **numai ocară și batjocură toată ziua**.

9. Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui!”, iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.

10. Căci aud vorbele rele ale multora, **spaima care domnește împrejur**. – „Învinuți-l”, strigă ei; „haidem să-l învinuim!” **Totți** cei ce trăiau în pace cu mine pândesc să vadă dacă mă clatin și zic: „Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el și ne vom răzbuna pe el!”

Să fii singur în mijlocul unui popor ostil. TOȚI să îți vrea răul. În fiecare zi să fii batjocorit și amenințat. Și acest lucru pentru vreo 40 de ani. Și la final, poporul să Nu se căiască, ci să fie nimic. Iar tu să fii martor ocular la dărâmarea Templului și a Ierusalimului. Cine și-ar dori un asemenea destin? Cine dintre profeți a avut un destin mai greu ca cel al lui Ieremia? Iată că Pavel, proroc al Neamurilor, se bucură de întoarcerea Neamurilor la Domnul. Profetiile lui Ieremia nu aduc un rod semnificativ nici între Neamuri. Iar în cei 40 de ani, chiar dacă este protejat de Domnul, totuși este lovit fizic și aruncat în temniță. Nimic plăcut. Nimic luminos. Fără happy-end. Fără rod. Iosia îi aduce o mică mângâiere prin curățirea idolilor făcută de el în popor. Dar în rest, totul este întunecat. Poate mai mijeste o rază de lumină din partea unora plecați mai devreme în robie...un Daniel, un Ezechiel. Dar ei sunt departe. El e singur la Ierusalim, fără prieteni, fără familie. Răul poporului crește. Ura poporului crește. Suferința adusă de vrăjmaș crește. Minciună, fățarnicie, mândrie luciferică - iată ce vede el în fiecare zi. Ar vrea să fugă, să evadeze, să tacă măcar. Dar Domnul zi de zi îi cere să vestească noi mesaje de amenințare. El știe că judecata oricum va veni. De ce totuși mai este trimis zilnic ca un miel la tăiere? El trebuie să reprezinte până la capăt inima Domnului, dornică să ierte poporul. El trebuie să pregătească Neamurile pentru anul 586, măcar că acestea, după ce vor vedea slava Domnului, nu se vor căi. Poate totuși unii dintre ei da. Poate câțiva evrei din robie. În cele din urmă, dacă unul singur va fi mântuit, va fi meritat poate toată truda de 40 de ani. Și chiar dacă nu se va întoarce niciunul, el face acest lucru pentru Numele Domnului, care trebuie reabilitat și înălțat în istorie. El face acest lucru pentru Domnul, pentru slava Lui. Ea va străluci prin Ieremia chiar dacă nimeni nu va lua aminte la cuvintele lui. Este o motivație suficientă ca să meargă înainte. Da, Ieremia merge înainte din pricina slavei Domnului. Mai are o mare mângâiere: cuvintele Domnului care sunt atât de dulci, pe care le aude în fiecare dimineață. În cele din urmă, ce om aude 40 de ani zi de zi VOCEA DOMNULUI? Și nu este un gând. Ci efectiv, el aude vocea Creatorului ca Avraam sau Moise de altădată. Aceste cuvinte sunt înghițite zi de zi de sufletul însetat al lui Ieremia. Aceste cuvinte sunt bucuria și veselia inimii lui (vezi 15:16). Ele îi sunt o mare mângâiere. Ele îi dau putere. Nu e singur. Domnul este cu el. Și-i vorbește gură către gură ca lui Moise de altădată. Da, Ieremia are o slujbă extrem de grea, dar primește și resurse speciale. Domnul nu repetă același mesaj, ci-i descoperă mai mult din inima Sa, din tainele Sale, din mersul istoriei. Aventura este de-abia la început, căci urmează noi profeții. Profetiile despre Mesia și Noul Legământ- acestea vor rămâne în istorie, vor completa revelația scrisă a Domnului. Ieremia și-a acceptat destinul sau a fost constrâns de Domnul să-și accepte destinul? Căci în lumina greutății slujbei el spune:

- **M-ai înduplecat, Doamne**, și m-am lăsat înduplecat; **ai fost mai tare decât mine și m-ai biruit! ..**. Dacă zic: *Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi Numele Domnului!*, iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. **Caut să-l opresc dar nu pot.**

A mai avut Ieremia libertate de alegere sau a fost constrâns ca Iona de altădată să-și împlinească slujba? Este clar că Domnul, care l-a predestinat pentru această slujbă, nu l-a întrebat dacă o vrea, ci efectiv i-a poruncit cu autoritate divină să intre în slujba de profet al Neamurilor. I-a dat revelații clare și intense ca lui Saul din Tars, și astfel și lui Ieremia i-ar fi fost greu să dea cu piciorul într-un țepuș. Dar cred că la fel ca la Saul din Tars care spunea despre Evanghelie: ***Trebuie să o vestesc, și vai de mine dacă nu o vestesc!*** există și libertatea de a respinge chemarea. Pavel se poartă aspru cu trupul lui ca după ce a propovăduit altora să nu fie el însuși lepădat. Ieremia traversează în cap.15 o criză reală în relația cu Domnul. Neascultarea sa îl dezlipa de Domnul și Domnul îi cerea să se întoarcă înapoi renunțând la popor. Și Ieremia s-a realipit de Domnul. În cele din urmă, abandonarea slujbei însemna abandonarea relației cu Domnul. În cele din urmă, de dragul păstrării relației cu Domnul, Ieremia trebuia să continue slujba. Alături de Numele Domnului era în joc propria mântuire a sufletului său. Dacă respingea slujba, Domnul nu-i mai vorbea, iar el era lăsat în moarte spirituală și fizică, în mâna vrăjmașilor lui spirituali și fizici. Deci, era logic ca Ieremia să continue propovăduirea în ciuda suferinței din partea poporului. Căci suferința din partea Domnului avea să fie mai mare. Ieremia nu este doar un rob netrebnic care face ce este dator să facă, el își mântuiește propriul suflet împlinind slujba care i-a fost dată. Ieremia a fost înduplecat de Domnul, dar și el s-a lăsat înduplecat. A fost biruit de Domnul, dar și el s-a lăsat biruit. Este dincolo de puterea unui om să accepte un destin ca cel al lui Ieremia. Este absolut nevoie ca Domnul să te biruiască, să te constrângă. Desigur, există în această ecuație și acel PUȚIN al lui Ieremia de a se lăsa convins. Alegerea lui Ieremia pare a fi rezultatul 99% a intervenției divine (M-ai înduplecat) și doar 1% partea lui Ieremia (m-am lăsat înduplecat).

Ieremia, ca și Pavel, era un propovăduitor al unui mesaj. Propovăduirea era elementul central al slujbei. Și la fel ca și în cazul lui Pavel, propovăduirea era PRICINA suferinței și necazurilor. Ieremia era batjocorit și ocărât din pricina MESAJULUI său. La fel și Pavel era prigonit din pricina proclamării Evangheliei. Și în ambele situații, prigonirea era generată în primul rând de evrei. Era mai simplu pentru amândoi DOAR să întrupeze Evanghelia. Asta își dorea și diavolul. Dar partea esențială din slujbă era și proclamarea Evangheliei. Desigur, proclamarea avea ca temelie întruparea, dar ea era vârful de lance al lucrării lor. Toate atacurile celui rău aveau scopul să-i intimideze ca să NU mai vestească Evanghelia, ca să o lase mai moale cu propovăduitul. Spre deosebire de aceștia, noi putem parcurge perioade când propovăduirea NU ne aduce prigoană din partea oamenilor. Ba dimpotrivă, ne aduce apreciere. În acest context, apare ispita să neglijăm întruparea și să punem prea mult accent pe proclamare. De asemenea,

vedem proclamarea ca un act în sine care poate schimba aproapele și uităm să încadrăm proclamarea într-un cadru mai larg al luptei spirituale (vezi Efeseni cap.6). Dar Pavel și Ieremia au prins alte vremuri. La ei marea ispită era să o lase mai moale cu propovăduirea. Și în vremuri de pace, propovăduirea trebuie împlinită cu scumpătate. Desigur, trebuie să existe un echilibru și să fie evitate excesele. Dar propovăduirea, proclamarea publică a Logosului rămâne parte esențială din viața fiecărei Biserici locale. Pavel, înainte să plece la Domnul, nu predă ștafeta Marii Trimiteri lui Timotei, așa cum ne-am fi așteptat. El a împlinit deja Marea Trimitere. Dar îl îndeamnă pe Timotei, acolo unde este, să continue slujba de propovăduire a Cuvântului și să încredințeze învățătura la oameni de încredere.

Prin lentila lucrării lui Ieremia, privesc din nou spre lucrarea lui Pavel. Practic, creștinismul a avut de purtat un jug greu, cel al iudaismului apostat. Pavel trebuie să (re)evangelizeze neamurile atinse de diaspora unei evreități apostate. Iudeii sunt cei care se opun Evangheliei, care o resping, care o contestă. Ei sunt cei care prigonesc pe Pavel și primii creștini. Ei împiedică pe apostoli să vestească Evanghelia Neamurilor și se fac astfel vrăjmași ai omenirii. Ei instigă Neamurile să prigonească pe creștini la fel cum au instigat Neamurile să răstignească pe Isus. Iudaizatorii sunt principalii atacatori ai Bisericii. Relația cu Vechiul Legământ era pricina fundamentală de confuzie și dezbinare în Biserica primului secol. Se creează o tensiune fantastică între Evanghelia lui Pavel și reacția poporului evreu la această Evanghelie. Pavel, la fel ca și Ieremia, vestește un mesaj care așază poporul evreu sub judecata divină, căci ei au respins pe Isus care era Mesia. Aceștia consideră că Isus nu era Mesia, că au făcut bine că l-au respins, că ei rămân poporul credincios al Domnului și că judecata este departe de ei. În acest context, Ierusalimul este încă în picioare, Templul încă funcțional. Disputa are loc la nivel argumentativ. Dar din punct de vedere istoric, nu apare o dovadă clară care să lămurească disputa. Dar acest lucru se schimbă odată cu anul 70. Profetiile lui Isus și cele ale lui Pavel se împlinesc, ca și cele rostite de Ieremia de altădată. Un necaz care a făcut să țiuie urechea oricui a auzit de el se abate asupra Ierusalimului. Iudeea este sfâșiată. Evreii împrăștiați în Imperiu, Templul dărâmat. În lentila Vechiului Legământ, mesajul era cât se poate de clar: s-a repetat anul 586! Deci din pricina fărâdelegii poporului, Domnul a rupt din nou legământul. Isus și Pavel au avut dreptate, iar toți liderii evreilor făcuți de rușine. E o dovadă supremă, clară, istorică ÎNAINTEA tuturor Neamurilor. Evreii sunt bulversați. După anul 70 nu mai au argumentul Templului care a rămas încă în picioare multă vreme după răstignirea lui Isus. Ei nu mai au grija de a opri extinderea creștinismului. Ei devin preocupați să supraviețuiască în istorie. Prigoanele inițiate de Iudei dispar, atacurile teologice ale acestora se diminuează. Problema desprinderii de Vechiul Legământ se rezolvă de la sine: Templul nu mai există, Legea jertfelor NU se mai poate împlini. Ce vreau să spun este că, după anul 70 se dă de pe creștinism acest jug greu al iudaismului apostat. Acest jug greu a fost purtat cu răbdare de Pavel și primii creștini. Dar acum jugul este îndepărtat. Anul 70 creează o oportunitate unică de înflorire a Bisericii. Acum ea are toate premisele să întrupeze mai hotărâtă Evanghelia lui Pavel, să o vestească mai

cu foc. Totul apare acum de partea ei. Istoria este de partea ei. Dovezile istorice sunt de partea ei. Ele sunt accesibile tuturor Neamurilor. Anul 70 creează o TRAMBULINĂ istorică specială pentru Biserică. Ne așteptăm ca după anul 70, Bisericile să cunoască un avânt spiritual deosebit. Dar scrierile Noului Testament și datele istorice ne sugerează că Biserica nu cunoaște acest avânt, nu se folosește de ATU-UL istoric unic de care are parte. Ea se îndepărtează mai degrabă de la Evanghelia lui Pavel, în loc să-i fie mai devotată...ce s-ar fi întâmplat dacă Biserica ar fi răspuns pozitiv la OPORTUNITATEA istorică ce i s-a oferit în anul 70? Ar fi venit Domnul? Încotro s-ar fi îndreptat istoria? Cum ar fi continuat istoria?

Revenim la Ieremia. Acesta recunoaște dificultatea slujbei, dar o acceptă. Recunoaște că Domnul l-a ajutat să o accepte. Apoi în v.11-13 își exprimă încrederea în protecția divină în fața vrăjmașilor lui. El privește liniștit spre VIITOR. Vede prin credință cum Domnul îl va izbăvi, iar vrăjmașii lui se vor umple de o veșnică rușine. El cere Domnului să VADĂ răzbunarea Domnului. Vrea să VADĂ în această viață răzbunarea Domnului. Domnul îi va asculta rugăciunea. Ieremia vede cum proorocii mincinoși mor pe rând, vede cum prigonitorii lui cad în mâinile babilonienilor. El înțelege că promisiunea Domnului este condiționată de CREDINȚA lui și argumentul pentru cererea lui este faptul că îi încredințează Domnului pricina lui. Ieremia nu caută soluție sau izbăvire decât la Domnul. De aceea, pentru că se încrede în El, știe că poate să ceară în mod legitim izbăvirea. Înțelege că a-L aștepta pe Domnul pentru a-l putea binecuvânta este să se încreadă DEPLIN în El. Ieremia mijlocește din nou în sensul judecății. Pentru a câta oară? Domnul nu-l oprește. În fața nedreptăților la care este supus, prin aceste rugăciuni Ieremia își întărește propria credință și-și mântuiește sufletul. Rugăciunea sa nu grăbește neapărat judecata, dar îi întărește inima în fața nedreptăților prezente.

În v.12-13 Ieremia introduce două idei noi. Mai întâi, el îl descrie pe Domnul ca ***Cel care încearcă pe cel neprihănit, ca Cel care pătrunde rărunchii și inimile***. Ieremia înțelege că Domnul nu încearcă doar pe cel nelegiuit, dar și pe cel neprihănit. Ieremia pricepe că Domnul nu este preocupat doar de popor, ci și de inima sa, profetul Domnului. Domnul încearcă pe Ieremia. Deci dincolo de vrăjmași și prigonitori, problema rămâne între Ieremia și Domnul. Vrăjmașii creează doar un context prin care Domnul poate vedea ce se ascunde în inima lui Ieremia. Vrăjmașii creează un context prin care inima lui Ieremia este cercetată, curățită, întărită, testată. Și Ieremia vede că rezultatul ÎNCERCĂRII este tocmai curățirea credinței lui. Acum, el se încrede mai mult în Domnul. De aceea, el poate cere Celui care l-a încercat și a văzut credința din inima sa, IZBĂVIREA. Căci IZBĂVIREA este promisă oricui se încrede în Domnul. Iar încercările din viața lui Ieremia au dovedit ÎNCREDEREA acestuia în Domnul. Căci Ieremia NU ar fi putut accepta un asemenea destin, o asemenea slujbă fără CREDINȚĂ. Acceptarea destinului dovedește fără drept de tăgadă încrederea sa în Domnul. Și astfel, El poate cere Celui care încearcă pe cel neprihănit, IZBĂVIREA. Ieremia nu mai ia ca un CEC în alb promisiunile Domnului. El știe că acestea sunt condiționate de încrederea omului în Domnul.

A doua idee nouă este laudarea Numelui Domnului. Ieremia îndeamnă la închinare înaintea Domnului. Motivul este faptul că acest Dumnezeu măreț izbăvește sufletul celui nenorocit din mâna celor răi. El fusese protejat. Avea mulți stâlpi de aducere aminte, dar războiul NU se încheiase. Era încă în mijlocul prigonitorilor lui. Dar laudă pe Domnul, cântă deja BIRUINȚA finală. Mulțumește Domnului ca și cum a primit deja izbăvirea pe care a cerut-o! Proclamă deja prin credință BIRUINȚA TOTALĂ. Ieremia merge pe drumul cel bun al încrederii în Domnul. Și iată că pentru prima dată în primele 20 de capitole, Ieremia LAUDĂ NUMELE DOMNULUI! Ieremia a mai avut în capitolul 10 o rugăciune prin care a înălțat măreția Creatorului. A mai avut în cap.16 această tresărire că toate neamurile vor vedea slava Domnului. Dar nu a mai fost îndemnat efectiv la LĂUDAREA NUMELUI DOMNULUI! Până acum, mai mult a plâns, a mijlocit, a vociferat, s-a luptat cu Domnul. Acum laudă Numele Domnului și îndeamnă pe alții să laude Numele Domnului! Și o face în mijlocul necazurilor, în mijlocul războiului! Biruința din viața lui Ieremia pare a fi atins un APOGEU. El pare să meargă de acum încolo în ritmul inimii divine, în direcția planului divin. El nu acceptă ca un stoic destinul, ci o face cu laudele Domnului pe buzele sale! Acesta pare a fi apogeul primelor 20 de capitole. Ieremia se lasă format și SE SINCRONIZEAZĂ cu planul Domnului, este pe aceeași lungime de undă cu Domnul! Dar tocmai când ne bucurăm de acest apogeu, de această biruință, citim următorul pasaj (20:14-18) și suntem din nou surprinși, bulversați. Ce se întâmplă cu Ieremia în cele din urmă?

20:14-18 – Ieremia blestemă ziua în care s-a născut

Am putea privi spre primele 20 de capitole astfel:

- 1:1-19 – **Chemarea** tânărului Ieremia în lucrare
- 2:1-20:6 – **Formarea** lui Ieremia și procesul prin care Domnul vrea să Îl aducă pe aceeași lungime de undă cu cele ale planurilor Sale
- 20:7-18 – **DEZNODĂMÂNTUL** procesului de formare

Surpriza este că acest DEZNODĂMÂNT este compus din două pasaje antagonice. În 20:7-13, strălucește Ieremia care-și acceptă destinul profetic și este pe aceeași lungime de undă cu Cerul, DAR în 20:14-18 descoperim un Ieremia care NU își acceptă destinul și BLESTEMĂ chiar și ziua în care s-a născut. Deci deznodământul e ciudat, căci este compus din două rugăciuni ale lui Ieremia care evidențiază ATÂT acceptarea, cât și neacceptarea destinului. Cum se explică acest lucru? Înainte de a încerca să-l descifrăm, să analizăm conținutul celui de-al doilea pasaj. Ieremia blestemă ziua în care s-a născut. Blestemă OMUL care a adus tatălui său vestea că i s-a născut un copil de parte bărbătească. Dar ce vină avea acel om? El se întreabă de ce nu a rămas veșnic în pântecul mamei? Formulări mai CLARE ale NEACCEPTĂRII destinului decît acestea sunt greu de compus. Ele ne aduc aminte de Iov care și el blestemă ziua în care s-a născut. Nu blestemă pe Domnul cum ar fi dorit cel rău și nici pe părinți. Dar totuși roștește cuvinte clare de neacceptare a destinului și în cele din urmă, a voii lui Dumnezeu, al planului divin. Căci El i-a dat viață și El i-a păstrat viața sub soare. Iov NU se răzvrătește, dar NICI nu acceptă voia divină. El recunoaște că suferința este atât de mare încât cuvintele sale sunt conduse spre nebulie. Totuși NU se răzvrătește, nu se leapădă de Domnul, nu hulește Numele Domnului așa cum îl îndemnase soția sa. El își varsă inima înaintea Domnului. Totuși, este mai mult decât atât. Căci psalmiștii după ce își vărsau inima înaintea Domnului, finalizau rugăciunea pe laudă, pe acceptare, pe nădejde. Iov își varsă inima înaintea Domnului, dar nu finalizează pe laudă. El NU se răzvrătește, dar se pare a se apropia de limita periculoasă a răzvrătirii. La fel pare a fi aici și Ieremia. Domnul a hotărât ca Ieremia să se nască și să trăiască. Acea ZI a fost hotărâtă de Cel care l-a predestinat să fie prooroc al Neamurilor. Domnul i-a spus de la început că l-a pus de o parte pentru o slujbă specială înainte să iasă din pântecul mamei (1:5). Acum Ieremia blestemă ziua nașterii sale și se întreabă de ce NU a rămas în pântecul mamei. Ieremia își declară deschis NEACCEPTAREA voii Domnului. Iov era în alt moment al revelației și trecea printr-o încercare de neînțeles. Ieremia avea istoria revelației de la Avraam la Iosia. Nu trecea printr-o încercare de neînțeles. Știa rolul lui și înțelegea și scopul prigonitorilor săi. Circumstanțele lui Iov sunt mai grele decât cele ale lui Ieremia. Totuși Ieremia era un tânăr, iar

Iov- un credincios cu mulți ani de umblare cu Domnul. Poate astfel, balanța dintre cei doi se echilibrează. Domnul nu-l spulberă nici pe Iov, și nici pe Ieremia. Totuși îl muștră pe Iov și-i spune deschis că Iov *are NEBUNIA să-i întunece planurile prin cuvântări fără pricepere*, iar Iov se căiește și iese din nebunia acelor cuvântări. Nici Ieremia nu rămâne în această groapă a deznădejdiei și neacceptării. Planurile Domnului sunt MINUNATE. Cel care nu le acceptă este un NEBUN. Planul Domnului cu Iov sau cu Ieremia sunt desăvârșite. Să le conștăți, să nu le acceptați este o mare nebunie.

De ce primele 20 de capitole se încheie cu această plângere a lui Ieremia? Mai întâi-pasajul despre acceptarea destinului, apoi cel despre neacceptarea destinului. Sunt rostite chiar unul după altul? Sunt extrase din două momente diferite din viața lui Ieremia? De ce sunt așezate în această ordine? Dacă ar fi fost așezate în ordinea INVERSĂ, cum am fi interpretat finalul celor 20 de capitole? Da, ultima întrebare pare să ne ofere o cheie de interpretare. Dacă ordinea era inversă, NEACCEPTARE- ACCEPTARE, atunci am fi spus că finalul capitolului confirmă tocmai TRANZIȚIA lui Ieremia de la NEACCEPTARE la ACCEPTARE. Ne-am fi adus aminte de unde a pornit Ieremia și unde a ajuns. Dar ordinea este alta: mai întâi acceptarea și apoi în mod neașteptat și de neînțeles neacceptarea! Probabil că v.14-18 nu sunt chiar continuarea v.7-13. În psalmi, întâlnim tranziția de la durere la laudă, dar niciodată tranziția de la laudă la disparere. Mai degrabă este vorba de un alt moment din trăirile lui Ieremia, dar nu pare a fi un moment ANTERIOR momentului acceptării. Căci dacă autorul viza să ne transmită acest lucru, ar fi așezat mai întâi rugăciunea de neacceptare a destinului. Pare a fi deci un moment ULTERIOR rugăciunii de acceptare sau măcar recent. Astfel, finalul pare să ne focalizeze nu pe o acceptare TOTALĂ a destinului, ci pe o LUPTĂ între acceptare și neacceptare, pe o zbatere continuă, pe o pendulare între cele două poziții. Capitolul 20 ne confirmă o biruință în formarea lui Ieremia, dar ne atrage atenția că războiul continuă. În cele din urmă, lupta între acceptare și neacceptare va continua până la sfârșit în viața fiecărui credincios. Astfel, finalul capitolului 20 este altul decât ne-am fi așteptat. El ar putea avea două nuanțe care nu se exclud una pe cealaltă:

- Ni se atrage atenția că formarea lui Ieremia încă nu este completă. El a făcut pași spre acceptare, dar nu a ajuns încă la o acceptare deplină. Astfel ne așteptăm ca în următoarele capitole ale cărții să ne mai întâlnim cu această temă a formării lui Ieremia.
- Ni se atrage atenția că este o normalitate în viața slujitorului Domnului să fie o luptă până la capăt între acceptare și neacceptare. Iată ce îi spune Domnul lui Petru în Ioan 21:18-19:

18. Adevărat, adevărat îți spun că atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar **când vei îmbătrâni**, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge și te va duce **unde nu vei voi.**

19. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine.

Deci Petru, marele apostol, s-a luptat cu propria voie chiar la sfârșitul vieții sale. De fapt nu a existat acea acceptare deplină, în care voia slujitorului Domnului se subordonează spontan și total voii divine. Mereu vor exista momente în care lupta dintre cele două voințe va fi activată. Mereu Domnul va avea noi surprize, schimbări și provocări în planul Său care ne vor provoca credința. Lupta dintre acceptarea și neacceptarea destinului va continua de fapt până la capăt. Și este normal să fie așa.

Privim acum la apostolul neamurilor. La el nu vedem faza de neacceptare din viața prorocului Ieremia. Dar dacă nu este menționată, înseamnă că nu a fost? Da, Pavel își acceptă cu bucurie slujba, nu se plânge de greutățile slujbei. Se simte onorat să sufere ca Hristos, trăiește prin puterea Evangheliei ca un împărat. Dar Pavel este în altă fază a revelației. De asemenea, avem informații despre aceste biruințe ale sale de după vârsta de 40 de ani. Pavel însuși până la 30 de ani a luptat împotriva planurilor Domnului. Și în perioada formării sale dintre 30-44 de ani (cu aproximație) nu știm dacă nu a trecut și el prin zbateri asemănătoare cu ale tânărului Ieremia. În plângerile lui Ieremia, Ieremia NU blestemă ziua în care s-a născut, ci își acceptă destinul. Deci, se pare că este normal ca în formarea unui slujitor să fie o primă fază în care lupta cu neacceptarea să fie mai intensă. Apoi, acesta se așază sub autoritatea divină. Însă în interiorul său, ispita neacceptării va reveni. Și Pavel avea o fire pământescă și el era ispitit și vulnerabil. Dar neacceptarea nu mai găsește fisura pentru a se manifesta cu putere, pentru a confuza și tulbura peste măsură de mult pe slujitorul Domnului. Acesta biruiește ispita neacceptării destinului și pășește în eternitate ca un împărat! Și Ieremia și Pavel au sfârșit mai mult decât biruitori! Au proclamat biruința chiar atunci când biruința vizibilă s-a îndepărtat de ei!